

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
bytem X.

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2024, č. j.: MD-1516/2023-160/17,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2024, č. j.: MD-1516/2023-160/17, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Odboru dopravněsprávních činností, ze dne 20. 6. 2022, č. j.: MHMP 784381/2022/Han, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla podle ust. § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce

1 000 Kč podle ust. § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a ust. § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení. Žalobce se měl uvedeného přestupku dopustit tím, že v rozporu s ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu dne 11. 4. 2020 v 15:13 hodin v Praze na Pražském okruhu ve směru jízdy od výjezdu z Lochkovského tunelu ke sjezdu na dálnici D1 řídil osobní motorové vozidlo tovární značky X., registrační značky X., rychlostí nejméně 105 km/h, ačkoli je v daném místě dopravní značkou B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ dovolena maximální rychlost 80 km/h, když při zvážení možné odchylky měřicího zařízení rychlost vozidla činila 101 km/h.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že v napadeném rozhodnutí nebylo řádně naloženo s námitkou podjatosti, kterou konkrétně odůvodnil. Úřední osoby proti žalobci stály v soudním řízení, na což žalobce upozornil hned v odpovědi na výzvu k doplnění odvolání ze dne 29. 7. 2024.
3. Skutkový stav nebyl zjištěn bez důvodných pochybností. Neprokázalo se, že žalobce byl řidičem vozidla, a zjištění stran subjektu přestupku byla v rozporu s judikaturou postavena jen na podání vysvětlení. Žalovaný neprovedl navrhované důkazy výpovědí provozovatele vozidla a svědka, u něhož se žalobce nacházel v rozhodné době. Žalobci bylo upřeno právo se hájit, čímž došlo k zásahu do práva dle ust. čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy.
4. Dále se podle žalobce neprokázalo zveřejnění informace o zřízení rychloměru, protože nebylo měření rychlosti zákonné. Jelikož neměřila policie ani obecní policie, nebyl výsledek měření použitelný jako důkaz. Žalovaný se snaží postavit Ředitelství silnic a dálnic České republiky (dále jen „ŘSD“) do role subjektu, který pouze nastavuje rychloměr, avšak má úlohu subjektu, který měří a přijme výsledek z měření, který předá policii.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas.
6. Žalobce uplatnil totožné námitky, s nimiž se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí. Žalovaný nepovažuje za přínosné se k nim opětovně vyjadřovat, a tudíž odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. S námitkou podjatosti se vypořádal na s. 8 až 10, zveřejněním informace o zřízení rychloměru se zabýval na s. 6 a 7 a o použitelnosti výsledku měření pojednal na s. 7 a 8. Z celého rozhodnutí lze seznat, že žalobci nebylo upřeno právo na obhajobu, přičemž prvostupňový orgán spolu s žalovaným zjistili skutkový stav věci bez důvodných pochybností.
7. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

8. Správní spis obsahuje dokumentaci včetně fotografií z měření rychlosti, dle níž v místě a čase spáchání přestupku řídil vozidlo žalobce (úřední záznam o přestupku s fotodokumentací ze dne 13. 7. 2020, fotodokumentace z místa přestupku ze dne 11. 4. 2020).
9. Provozovatel vozidla označil žalobce coby řidiče (sdělení provozovatele ze dne 3. 8. 2020).

10. Na následnou výzvu sdělil samotný žalobce, že vozidlo řídil (sdělení žalobce ze dne 29. 8. 2020).
11. Nejpozději dne 2. 8. 2024 věděl žalobce o oprávněných úředních osobách v rámci odvolacího řízení (záznam o určení oprávněné úřední osoby a žádost o zaslání čísla bankovního účtu ze dne 1. 8. 2024).
12. Majetkovým správcem systémů umožňujících měření rychlosti je ŘSD, správcem osobních údajů zpracovávaných systémy je policie, nastavení limitu měřené rychlosti provádí ŘSD dle požadavku policie, okamžitě po automatizovaném vyhodnocení předává ŘSD policii záznamy a doprovodné informace nasvědčující spáchání přestupku překročením povolené rychlosti, po obdržení informace o přijetí policií jsou obrazové záznamy a doprovodné informace na straně ŘSD automatizovaně likvidovány, mezi stranami dohody nejsou dohodou založeny žádné finanční závazky (dohoda mezi policií a ŘSD o společném postupu při provozování systémů umožňujících měření úsekové rychlosti na komunikacích ve správě ŘSD ze dne 24. 3. 2017).
13. Roku 2017 byla zveřejněna informace, že policie měří rychlost mj. v tunelu Lochkov (zveřejněné informace 2017, Měření rychlosti ze dne 25. 8. 2017, dostupné na: www.policie.cz).
14. Stran vlastního průběhu řízení a učiněných podání obsahuje správní spis následující:
15. Prvostupňový orgán vydal dne 20. 6. 2022 rozhodnutí, č. j.: MHMP 784381/2022/Han, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. V odůvodnění prvostupňový orgán konstatoval, že se žalobce při účasti na provozu na pozemních komunikacích v rozporu s ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu neřídil dopravním značením a při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o méně než 30 km/h. Prvostupňový orgán vycházel z protokolu o dopravním přestupku obsahujícího fotodokumentaci, ze záznamu na nosiči CD s průběhem jízdy osobního motorového vozidla tovární značky X., registrační značky X., z ověřovacího listu k silničnímu rychloměru, kterým byla zadokumentována rychlost jízdy žalobce a z písemných podání Policie ČR. Z videozáznamu bylo patrné, že žalobce porušuje zákon o silničním provozu vědomě a opakovaně, X. Jako polehčující okolnost byla shledána absence záznamů v předchozím roce v evidenční kartě řidiče.
16. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které ani dodatečně neodůvodnil. Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 9. 2022, č. j.: MD-30312/2022-160/3, bylo odvolání zamítnuto. Žalovaný konstatoval, že prvostupňový orgán postupoval plně v souladu s právními předpisy. Pokuta byla uložena na samé spodní hranici zákonem stanoveného intervalu, skutkový stav byl dostatečně zjištěn a neexistují pochybnosti o spáchání přestupku žalobcem, pročez nebyly nalezeny důvody pro zrušení prvostupňového rozhodnutí.
17. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2024, č. j.: 20 A 55/2022-44, bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2022, č. j.: MD-30312/2022-160/3, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Žalovaný podle názoru soudu pochybil, když v souladu s ust. § 37 odst. 3 s.ř. žalobce nevyzval k doplnění odvolání, případně s odkazem na konkrétní okolnosti případu náležitě nevysvětlil, proč považoval podání blanketního odvolání za zneužití práva, pro které nebylo nutné přistoupit k této výzvě.

18. Dne 18. 8. 2024 byla žalobci doručena výzva k doplnění odvolání ze dne 7. 8. 2024. Žalobci byla stanovena lhůta pěti dnů od doručení, v níž měl mj. sdělit, v čem spatřuje rozpor s právními předpisy, nesprávnost rozhodnutí či řízení.
19. V doplnění odvolání ze dne 19. 8. 2024 žalobce sdělil, že písemné vyjádření řidiče vozidla učiněné před zahájením řízení nelze použít k dokazování. Úřední záznam policistů nemůže být jediným důkazem o dokazované skutečnosti, přičemž žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 Ad 231/2017-49. Z videozáznamu se nedá zjistit, kdy byl pořízen, a úvaha o shodě řidiče je nepřezkoumatelná, neboť na fotografii z měření není řidič viditelný. Žalobce navrhl doplnit dokazování o výpověď provozovatele vozidla a upozornil, že nebyly splněny podmínky pro měření, jelikož Policie ČR neinformovala veřejnost o zřízení automatického technického prostředku pořizujícího záznam. Rychlost měřilo ŘSD provozující rychloměr, které k takové činnosti není oprávněno.
20. V reakci na výzvu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí ze dne 10. 9. 2024 žalobce namítal podjatost všech oprávněných úředních osob, jelikož proti němu stály u soudu a snažily se, aby v řízení prohrál. V inkriminované době se žalobce nacházel u svého kamaráda, jehož výsledkem navrhl doplnit dokazování. Ostatní tvrzení se shodují s odvolacími námitkami.
21. Ve vyjádření k podkladům rozhodnutí učiněném po doplnění spisové dokumentace o podklad „Měření rychlosti“, kdy se jednalo o zachycený zjištěný obsah webových stránek z roku 2017, žalobce namítal, že podle internetového archivu je nejstarší záznam o zveřejnění stránek ze dne 24. 9. 2023. Měření rychlosti nebylo podle žalobce legální, jelikož Policie ČR neprovozuje rychloměr a pouze zpracovává data, která získá od ŘSD. Žalobce navrhl vyslechnout policistu, který přestupek oznámil.
22. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí ze dne 24. 9. 2024.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Soud ve věci konal jednání dne 23. 6. 2025. Žalobce se na jednání nedostavil, téhož dne v brzkých ranních hodinách se písemně omluvil a zaslal své vyjádření, v němž uvedl, že ve skutečnosti rychlost neměří policie, ale ŘSD, policie záznam jen přeposílá, na měření se podílí i soukromá společnost; nebyl prokázán subjekt přestupku, úřední záznam není přípustný důkaz, byly navrhovány relevantní důkazy k vyvrácení viny, ale nebyly provedeny, rovněž nebyla vypořádána námitka podjatosti. K vyjádření přiložil žalobce kromě dohody mezi policií a ŘSD obsažené ve správním spisu rovněž dohodu mezi ŘSD a soukromou společností ze září 2017, předmětem dohody je ochrana osobních údajů zpracovávaných systémem pro měření úsekové rychlosti. Zástupce žalovaného na jednání sdělil, že ke všemu se již žalovaný vyjádřil, připomenul, že vztah ŘSD k dálnicím a silnicím upravuje § 9a zákona o pozemních komunikacích.
25. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2020, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních*

komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.

26. Podle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2020, *za přestupek se uloží pokuta od 1500 Kč do 2500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4.*
27. Soud předesílá, že na rozhodnutí prvostupňového orgánu a napadené rozhodnutí je nezbytné nahlížet jako na jeden celek. Při posouzení jejich obsahu zjistil, že obě rozhodnutí obsahují všechny základní náležitosti podle ust. § 68 s.ř.: výrokovou část, odůvodnění a poučení. Výroková část vždy obsahuje vymezení věci (jde o přestupek ze dne 11. 4. 2020, popř. rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu), označení žalobce jako účastníka řízení, i označení ustanovení, podle nichž bylo rozhodnuto. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je dostatečně podrobné a z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by v něm žalovaný jakkoli změnil či dokonce nahrazoval úvahy správního orgánu I. stupně. Také žalovaný totiž dospěl k totožnému závěru jako správní orgán I. stupně, tedy že žalobce v rozporu s ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu dne 11. 4. 2020 v 15:13 hodin v Praze na Pražském okruhu ve směru jízdy od výjezdu z Lochkovského tunelu ke sjezdu na dálnici D1 řídil osobní motorové vozidlo tovární značky X., registrační značky X., rychlostí nejméně 105 km/h, ačkoli je v daném místě dopravní značkou B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ dovolena maximální rychlost 80 km/h, když při zvážení možné odchylky měřicího zařízení rychlost vozidla činila 101 km/h. Napadené rozhodnutí a potažmo též rozhodnutí správního orgánu I. stupně netrpí žádnou vadou, která by měla za následek jeho nesrozumitelnost či nepřezkoumatelnost. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je přitom zcela ve shodě s obsahem správního spisu, z něhož uváděné skutečnosti vyplývají a mají v něm oporu.
28. Fotografie, které jsou součástí spisového materiálu, soud pokládá za dostatečně průkazné. V rozsudku ze dne 6. 5. 2022, č. j.: 2 As 103/2020–19, se NSS vyjádřil k průkaznosti fotografie zaznamenané rychloměrem, když v právní větě uvedl: *„Má-li být fotografie měřeného vozidla pořízená měřicím zařízením použita jako stěžejní důkazní prostředek pro identifikaci vozidla, které překročilo nejvyšší povolenou rychlost, musí z ní být možno jednoznačně ztotožnit toto vozidlo, například znakem tovární značky a podstatnou částí registrační značky či specifickými detaily vozidla. Pouze tak lze dostát požadavkům § 3 správního řádu na zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.“* Z fotografií obsažených ve správním spisu je zjevná celá registrační značka vozidla, což umožňuje jeho zcela jednoznačnou identifikaci. V jaké lokalitě bylo fotografováno, vyplývá z údajů na fotografiích, vozidlo je zachyceno dostatečně a nic nenasvědčuje nemožnosti změřit vozidlu takto zachycenému jeho rychlost.
29. Rychlost jízdy je omezena jak nejvyššími rychlostními limity stanovenými zákonem o silničním provozu, tak i povolenou rychlostí jízdy stanovenou technickými předpisy. Norma ČSN 73 7507 řeší navrhování tunelů pozemních komunikací a varianty jejich šířkového uspořádání, průjezdný prostor tunelu, jeho příčné uspořádání, směrové a výškové vedení komunikace v tunelu. Obsahuje konstrukční pokyny, bezpečnostní úpravy a platí pro projektování, prostorové uspořádání a vybavení nově navrhovaných tunelů silnic, dálnic a místních komunikací. Pro projektování rekonstrukcí a nového technického vybavení stávajících tunelů platí ustanovení této normy v maximálně využitelném rozsahu. Maximální povolená rychlost jízdy v tunelu činí podle předmětné normy 80 km/h a na tunel Lochkov se nevztahuje žádná výjimka z tohoto pravidla, protože překročení rychlosti jízdy 80 km/h

bylo prvostupňovým orgánem i žalovaným opodstatněně kvalifikováno coby přestupek podle zákona o silničním provozu. Zároveň soud podotýká, že z ust. § 79a zákona o silničním provozu není možno dovodit povinnost označit úsek měření dopravními značkami. Zákon o silničním provozu ani vyhláška č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, nestanoví žádný závazný způsob zveřejňování takové informace. Výstup z provedeného měření – obrazový snímek – je důkazem v řízeních týkajících se překročení nejvyšší dovolené rychlosti zcela běžným a získaným v souladu s právními předpisy. S námitkou nepoužitelnosti výsledků měření se žalovaný podle názoru soudu správně vypořádal na s. 7 a 8 napadeného rozhodnutí, kde jednak popsal úlohu ŘSD coby toliko garanta technické stránky a také odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2024, č. j.: 50 A 19/2023-75.

30. Námitku podjatosti konkrétních úředních osob soud pokládá za nedůvodnou. Námitku podjatosti je třeba podat, jakmile se účastník řízení dozví o důvodu zakládajícím pochybnosti o nepodjatosti. Musí ji uplatnit ihned, nemůže vyčkávat na průběh řízení a podle toho, kam řízení směřuje, ji uplatnit, či nikoliv. Otázku, zda byla námitka podjatosti uplatněna včas, je nezbytné posoudit vzhledem ke konkrétním skutkovým okolnostem případu. Nejprve je třeba posoudit, kdy se o důvodu vyloučení úřední osoby účastník řízení dozvěděl, poté zvážit, zda námitku s těmito důvody uplatnil, jakmile se o těchto důvodech dozvěděl. Žalobce konstruoval námitku podjatosti na tvrzení, že konkrétní úřední osoby proti němu vystupovaly v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného, č. j.: MD-30312/2022-160/3. Jak soud zjistil z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2024, č. j. 20 A 55/2022-44, ve věci bylo rozhodováno bez nařízení jednání. Žalobce se tudíž o obou jmenovaných osobách dozvěděl až na základě výzvy k zaslání čísla bankovního účtu (doručené dne 2. 8. 2024), dále též z doplnění odvolání vydané žalovaným dne 7. 8. 2024. Do vyjádření ze dne 19. 8. 2024 žalobce nezahrnul námitku podjatosti, ačkoli mu v tom nic nebránilo, její vznesení dne 11. 9. 2024 v souvislosti s vyjádřením se k podkladům rozhodnutí soud shledává opožděným. Zároveň důvodem podjatosti nemůže být sama o sobě skutečnost, že konkrétní osoba vystupovala jako zástupce protistrany v soudním řízení týkajícím se totožné věci (námitka podjatosti byla přitom formulována značně obecně), její případné nedostatečné vypořádání tudíž zároveň nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.
31. Žalobci byla dne 25. 8. 2020 doručena výzva prvostupňového orgánu ze dne 24. 8. 2020, č. j.: MHMP 1296548/2020/Muh, jejíž součástí byl také žádost o sdělení, *„zda jste byl v předmětné době a uvedeném místě řidičem vozidla registrační značky X., a zda jste si vědom spáchání shora uvedeného protiprávního jednání.“* Dne 31. 8. 2020 žalobce odpověděl: *„Ano, byl. A co jako?“*. Podle úředního záznamu Policie ČR, Obvodního oddělení policie Praha II, ze dne 13. 7. 2020, č. j. KRPA-152654-10/ČJ-2020-001215, lze z fotodokumentace zřetelně poznat, že řidičem je žalobce. Policejní orgán poukázal na konkrétní skutečnosti, z nichž totožnost žalobce dovodil. Vzhledem k uvedenému nemá soud pochybnosti, že se žalobce dopustil shora specifikovaného přestupku a že závěr o vině nebyl konstruován jen na podání vysvětlení. Jak žalovaný důvodně poznamenal na s. 5 napadeného rozhodnutí, žalobcem navrhované dokazování výslechy svědků by ve věci nepřineslo nic nového. Provozovatel vozidla ve sdělení na s. 115 správního spisu uvedl, že žalobci vozidlo zapůjčil bez písemné smlouvy na dobu od 1. 3. 2020 do 30. 6. 2020. V odpovědi na výzvu ze dne 30. 7. 2020, č. j.: MHMP 1189207/2020/Muh, provozovatel označil žalobce za řidiče vozidla. Jak žalobce tvrdil v žalobě, nacházel se v rozhodné době u konkrétní osoby, v reakci na výzvu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí ze dne 10. 9. 2024, č. j.: MD-1516/2023-160/13, však

žalobce pojednal o osobě úplně jiné. Jestliže se žalobce rozchází v tvrzení, jaká osoba mu má dosvědčit nepřítomnost na místě přestupku v době spáchání, jen stěží může realizovat právo vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výsledku svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě, jež zaručuje ust. čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Úřední záznam o podání vysvětlení, který je jako důkaz nepřipustný, užít nebyl, ostatní úřední záznamy lze použít, žalobcovo jednání včetně jeho totožnosti zřetelně prokazuje přiložená fotodokumentace, dále prohlášení provozovatele vozidla a následně i samotného žalobce, který začal zpochybňovat řízení vozidla až později. Žalovaný se tudíž správně vypořádal s dalšími důkazními návrhy, když je označil za nadbytečné.

32. Soud shrnuje, že napadené rozhodnutí soud pokládá za přezkoumatelné a věcně správné, jelikož se žalovaný zjevně dostatečně podrobně zabýval zákonností prvostupňového rozhodnutí. Fotografie vozu a údaje o provedeném měření s ověřovacím listem rychloměru při hodnocení zvláště i v souhrnu tvoří důkazy relevantní a přesvědčivé, které plně postačují k uznání viny, a to tím spíše u běžně se vyskytujícího a méně závažného přestupku, jímž bezpochyby je překročení povolené rychlosti (srov. např. rozsudky NSS ze dne 14. 5. 2015, č. j.: 7 As 83/2015–56, a ze dne 19. 8. 2016, č. j.: 6 As 144/2016–36). Ze správního spisu rovněž vyplývá, že měření proběhlo bez potíží a jeho výsledky jsou zřetelné a jednoznačné.
33. Z dokumentu dostupného na webových stránkách www.policie.cz (zveřejněné informace 2017, Měření rychlosti ze dne 25. 8. 2017) vyplývá, že informace o měření rychlosti policií v úseku Lochkov byla zveřejněna. Policie tím splnila svou zákonnou povinnost zveřejnit do 15 dnů informace poskytnuté na žádost (§ 5 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím). Prokázání zveřejnění informace je dostatečné, nic nenasvědčuje nesplnění zákonné povinnosti policií, dokument není pouze rokem 2017 datován, ale je rovněž obsažen v sekci informací zveřejněných uvedený rok. Povšechné tvrzení, že jej žalobce nedokázal nalézt v jednom z internetových archivů, nemůže zveřejnění v dané době relevantně zpochybnit. Nad rámec soud dodává, že měření policií v tunelu Lochkov a jeho zveřejnění v předmětné době je mu známo též z úřední činnosti, např. v rozsudku ze dne 28. 11. 2023, č. j.: 1 A 51/2021 – 52, v bodu 37 a 38 rozvedl: „*Městskému soudu je navíc z jeho činnosti známo, že Policie České republiky zveřejňuje umístění automatických měřících systémů na svých webových stránkách (aktuální seznam je dostupný na adrese <https://www.policie.cz/clanek/seznam-mist-osazenych-automatizovanymi-technickymi-prostredky.aspx>), kde je tunel Lochkov dlouhodobě a kontinuálně zanesen (informace pro rok 2013 <https://www.policie.cz/clanek/krajske-reditelstvi-policie-hlavniho-mesta-prahy-odbor-sluzby-dopravni-policie-46133.aspx>, informace pro rok 2017 <https://www.policie.cz/clanek/zverejnene-informace-2017-mereni-rychlosti.aspx>, informace z konce listopadu 2019 (bezprostředně předcházející datu spáchání přestupku v lednu 2020) <https://www.policie.cz/clanek/radary.aspx>). O měření v tunelu Lochkov hovoří též veřejně dostupné zdroje, např. článek serveru Pražský deník.cz dostupný na: https://prazsky.denik.cz/zpravy_region/na-prazskem-okruhu-se-zacne-merit-rychlost-dojde-ke-snizeni-bluku-20181112.html, který byl zveřejněn před datem spáchání přestupku. Krom toho je měření rychlosti v tunelu Lochkov běžnou praxí, o čemž svědčí i rozsudky zdejšího soudu ze dne 13. 7. 2021, č. j.: 13 A 50/2018-28, a ze dne 22. 9. 2021, č. j.: 13 A 31/2018–73 (oba dostupné na webových stránkách <https://www.nssoud.cz/>).“ Žalobní námitka tudíž není důvodná.*

34. Ohledně dohody Policie a ŘSD se soud ztotožnil se závěry obsaženými na s. 7 a 8 napadeného rozhodnutí; rychlost měřila policie ve smyslu ust. § 79a zákona o silničním provozu. Dané problematice se podrobněji věnovala judikatura NSS; přímo ve vztahu k ŘSD se NSS vyslovil v rozsudku ze dne 13. 3. 2025, č. j.: 3 As 160/2024 – 30, jenž výslovně navázal na judikaturu předchozí: „*Otázkou, kdo je oprávněn provádět měření rychlosti se pak Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudcích ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 185/2014 – 27; a ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018 – 36, č. 3765/2018 Sb. NSS, ze kterých vyplývá, že instalaci a nastavení stacionárních měřících zařízení může provádět i externí subjekt (tj. nikoliv pouze policie), pokud tento subjekt nemá hmotný zájem na výsledcích měření.*“ ŘSD zjevně nemá na výsledcích měření hmotný zájem (ostatně přímo text dohody hovoří o neexistenci finančních závazků, jež by byly dohodou založeny), proto nelze přisvědčit námitce o měření jiným subjektem než policií.
35. Dohoda mezi soukromou společností a ŘSD ze září 2017, kterou žalobce přiložil k provedení na jednání, nevnaší do celé věci žádné relevantní pochybnosti. Z jejího znění nelze dovodit hmotný zájem na výsledcích měření ŘSD ani soukromé společnosti samotné. Soukromá společnost měření neprovádí, resp. nic takového z předložené dohody nevyplývá, stejně tak dohoda nehovoří o jakékoliv finanční participaci na výsledcích měření.
36. Ostatní důkazy včetně výsledku svědků seznal soud nadbytečnými, řízení vozidla žalobcem bylo dostatečně prokázáno fotodokumentací, ale i sdělením provozovatele a konečně i samotného žalobce na výzvu prvostupňového orgánu (soud se v daném ohledu rovněž ztotožňuje s vypořádáním důkazních návrhů v napadeném rozhodnutí).
37. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. června 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce